

[Holger Eriksen.]

være gunstige afskrivningsregler, takket være dygtig regnskabsføring o. s. v. møder disse godsejere med praktisk talt ingen indtægt. De er altså fri for at betale den personlige skat. Skulle de så også have mulighed for at slippe fri for at betale skat af deres jord, så kom man ud for noget urimeligt. Eller vi kan tage et andet forhold, specialforhold: en kommune med en stor koloni af sommerhusbebyggelse, sommerhuse af en sådan karakter, at ejerne ikke er i dem i så lang tid, at de bliver skattepligtige i kommunen. Det vil sige, at disse sommerhusejere giver kommunen adskillige udgifter til veje o. s. v., men ikke en eneste øre i skat. Er der da noget urimeligt i, at de ansvarlige kommunalbestyrelsesmedlemmer i en sådan situation finder, at man må lægge en væsentlig del af de fælles afgifter, der skal dække kommunens udgifter, på jorden i stedet for lægge dem på den personlige skat?

Ikke desto mindre er der i det afsluttede forlig i høj grad taget hensyn til tanken om at lade landbrugsjorden slippe billigere end anden jord. For landkommunernes vedkommende fastslår man, at man ikke må udskrive en større afgift end 35 promille af de grundværdier, man opererede med i 1965-66, og, hvis de er lavere, kun de lavere beløb plus 25 pct. Dette beløb fordeles derefter på de eksisterende grundværdier i 1966-67. Nu ved man jo, at grundværdierne i forbindelse med boliger ved vurderingen er steget langt mere end landbrugets grundværdier. Dette betyder, at der sker en omflytning af grundværdiafgifterne fra landbrugsjorden til den øvrige jord.

Dette gælder i almindelighed, men det gælder naturligvis i særdeleshed for de ca. 125 kommuner, hvor man i forvejen har en promille på 35. Lad os tage et tænkt eksempel og gå ud fra en kommune, hvori landbruget beslaglagde halvdelen af grundværdierne og boligbyggeriet den anden halvdel. Og lad os yderligere gå ud fra, at landbrugsjorden er blevet vurderet op med 50 pct. og de øvrige grundværdier med 75 pct. Mens de to grupper hidtil hver betalte halvdelen af grundskylden, fordeler den sig nu mellem de to parter efter forholdstallene 87,5 og 75. Med andre ord, landbrugsjorden får en klækkelig nedsættelse ud over den, som fremgår af den dalende

pengeværdi, mens de øvrige må betale væsentligt mere.

Lad os videre tænke os, at der i kommunen er sket store udstykninger, f. eks. til sommerhusbebyggelse eller ved, at der er opstået nye industrier, hvorved stigningen i værdien af ikke-landbrugsjord er blevet dobbelt så stor som tidligere. I så fald bliver fordelingen efter tallene 100 til den ene part og 50 til den anden. Den sidste får en nedsættelse af den grundskyld, der blev betalt i fjor, fra 35 promille til 23 promille. Det er naturligvis ingenlunde uvæsentligt.

For købstadkommunerne er der jo heldigvis intet loft over grundskyldpromillen. Man kan altså f. eks. fastholde den, man har i øjeblikket, uden hensyn til den højere vurdering. Men hvorfor i alverden er der så givet den urimelige bestemmelse om, at det beløb, som man vil udskrive på jorden, først skal beregnes på grundlag af værdierne fra 12. alm. vurdering, hvorefter der beregnes en grundskyldpromille på grundlag af den 13. vurdering? Man skal altså finde to grundskyldpromiller frem, hvoraf den ene overhovedet ingen betydning har. I almindelighed antager man jo, at den lige vej mellem 2 punkter er den korteste. Det gælder desværre ikke altid for lovgivningsarbejdet — og i hvert fald ikke i dette tilfælde.

Men hvis formålet ikke bare er at gøre det hele så snørklet og uforståeligt som muligt, så må hensigten være — ved en beregning af en promille på grundlag af tal, der i øvrigt ikke er relevante i forhold til udskrivningen — at fremkalde en skrækpsykose, der skulle få kommunalbestyrelserne til at udskrive mindre på jord og derved øge den direkte beskatning. Derom ved vi jo i forvejen, bl. a. fra skattekommissionens betænkning, at den direkte beskatning for kommunernes vedkommende er progressiv for de små og mellemstore indtægters vedkommende, medens den er degressiv for de store indtægter. Det bliver altså de små og de mellemstore indtægter, der kommer til at betale gildet.

Endelig er der grundværdistigningsafgiften. Da man afskaffede den, var det skønsmæssigt antaget, at det ville betyde en forøring til grundejerne på 14 milliarder kr.; efter at vi har fået den 13. vurdering, synes det snarere at blive godt 15 milliarder kr. Lad det nu ligge. Men forudsætningen